

[Kurt Brauer.]

folketingets bureau har jeg altså fundet at måtte ulejlige justitsministeren og ikke de andre ministerier, som det måske også kunne have været rimeligt.

Justitsministeren (*Nathalie Lind*):

I begrundelsen for hr. Kurt Brauers spørgsmål henvises der til en artikel i bladet *Ugens Rapport*. Denne artikel indeholder bl. a. en ret fantasifuld beskrivelse af, hvorledes enhver kan købe giftslanger og andre giftige dyr hos en dyrehandler og sende dem som dødbringende postforsendelser med det formål at slå modtageren ihjel. Men bortset fra den noget sensationsprægede udformning af artiklen kan jeg være enig i, at det umiddelbart forekommer lidet betryggende, at private uden kontrol kan købe dyr, der er giftige eller på anden måde farlige. Noget andet er, hvor stort problemet er i virkelighedens verden. Justitsministeriet har telefonisk forespurgt i nogle større politikredse, hvoraf ingen havde været udsat for problemet.

Men jeg vil gerne officielt spørge politiet og veterinærdirektoratet, hvorledes de ser på spørgsmålet, og det må så afhænge af disse myndigheders praktiske erfaringer, om der bør tilvejebringes regler herom. Men inden jeg foretager mig mere, ville det nok være praktisk, om det materiale, som *Ugens Rapport* ifølge artiklen har indsamlet og overgivet til hr. Kurt Brauer, blev stillet til rådighed for justitsministeriet.

Kurt Brauer (SF):

Jeg er glad for, at ministeren har blik for sagens alvor, og skal da blot pege på, at svenskerne i hvert fald ligesom ministeren har fundet det så farligt med disse giftige dyr, at man har forbudt salg til private i Sverige, så vidt jeg er informeret, men det hjælper jo ikke meget for svenskerne, hvis hr. Jönsson i Malmø kan tage til København og købe sig disse farlige dyr. Jeg skal naturligvis love ministeren, så hurtigt jeg kan, at skaffe materialet til veje og overgive det til ministeren, som endnu en gang skal have tak for sit venlige og imødekommende svar.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Ebba Strange* (SF) til justitsministeren:

„Vil ministeren oplyse, hvor langt man hidtil er nået, og hvornår et endeligt resultat kan forventes fra udvalget vedrørende foranstaltninger over for åndssvage og andre svagt begavede lovovertrædere?“

(Spm. nr. 9).

Skriftlig begrundelse.

Omtalte udvalg blev nedsat den 24. september 1970, dvs. for over 4 år siden. Imens sidder der rundt på åndssvageforsorgens institutioner mennesker, hvis skæbne er afhængig af det resultat, udvalgsarbejdet når.

Både de dømte selv og de ansatte oplever i mange tilfælde en tidsubestemt dom til åndssvageforsorg som uhensigtsmæssig, for ikke at sige skadelig, for de dømte. Da der ikke kan forventes at ske ændring i situationen, før udvalgsbetænkning foreligger, imødeses denne med stor interesse.

Ebba Strange (SF):

Jeg har stillet et spørgsmål til justitsministeren, som vedrører et udvalg, der blev nedsat i 1970, det vil sige for 4 år siden, og hvis kommissorium lød på, at udvalget skulle undersøge og overveje foranstaltninger såvel retligt som behandlingsmæssigt over for åndssvage og andre svagt begavede lovovertrædere. Jeg vil gerne uddybe min skriftlige begrundelse en lille smule, og begrundelsen skal gå i to retninger.

For det første synes jeg, vi skal være lidt forsigtige med den tendens, der er til at nedsætte udvalg, der så ikke bliver færdige med deres arbejde, og derfor efterlyser jeg altså efter 4 års forløb, om vi ikke snart får et resultat.

For det andet er situationen i dag den, at vi med ændring af retsplejeloven i 1973 har fået afskaffet de tidsubestemte straffe, sådan at der kun er ganske få tilbage af dem, når det drejer sig om almindelige mennesker, men at vi altså stadig væk opretholder dem over for en gruppe mennesker, der ikke erkendes som klart åndssvage inden for åndssvageforsorgen, men som i mange tilfælde ligger på et grænseområde mellem sinker og åndssvage. Den oplevelse, man har ude omkring på institutionerne, er, at mange af dem, der er idømt åndssvageforsorg, selv oplever, at det er en forkert straf, de har